Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 5. junija 2014*

„Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah — Uredbi (ES) št. 40/94 in št. 44/2001 — Znamka Skupnosti — Člen 93(5) Uredbe (ES) št. 40/94 — Mednarodna pristojnost na področju kršitev intelektualne lastnine — Določitev kraja nastanka škodnega dogodka — Čezmejna udeležba več oseb pri istem nedovoljenem ravnanju“

V zadevi C-360/12,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesgerichtshof (Nemčija) z odločbo z dne 28. junija 2012, ki je prispela na Sodišče 31. julija 2012, v postopku

Coty Germany GmbH, nekdanja Coty Prestige Lancaster Group GmbH,

proti

First Note Perfumes NV,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi L. Bay Larsen, predsednik senata, K. Lenaerts, podpredsednik Sodišča v funkciji sodnika četrtega senata, M. Safjan (poročevalec), J. Malenovský, sodnika, in A. Prechal, sodnica,

generalni pravobranilec: N. Jääskinen,

sodni tajnik: M. Aleksejev, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 19. septembra 2013,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Coty Germany GmbH, nekdanjo Coty Prestige Lancaster Group GmbH, K. Schmidt-Hern in U. Hildebrandt, odvetnika,

— za First Note Perfumes NV M. Dinnes, odvetnik,

— za nemško vlado F. Wannek, J. Kemper in T. Henze, agenti,

— za vlado Združenega kraljestva A. Robinson, agent,

— za švicarsko vlado D. Klingele, agent,

* Jezik postopka: nemščina.

— za Evropsko komisijo F. Bulst in M. Wilderspin, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 21. novembra 2013

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 93(5) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146) in člena 5, točka 3, Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42).

2 Ta predlog je bil predložen v okviru spora med družbo Coty Germany GmbH (v nadaljevanju: Coty Germany), nekdanjo Coty Prestige Lancaster Group GmbH, in družbo First Note Perfumes NV (v nadaljevanju: First Note) v zvezi z zatrjevano kršitvijo znamke Skupnosti in kršitvijo zakona o preprečevanju nelojalne konkurence (Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb), do katerih je prišlo, ker so bili v Belgiji nemškemu podjetniku prodani ponarejeni proizvodi, ta pa jih je naprej prodal v Nemčiji.

Pravni okvir

Uredba št. 40/94

3 V petnajsti uvodni izjavi Uredbe št. 40/94 je navedeno:

„ker morajo odločitve o veljavnosti in kršitvi znamk Skupnosti učinkovati in pokrivati celotno področje Skupnosti, saj je to edini način preprečevanja nedoslednih odločitev sodišč in Urada [za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli), v nadaljevanju: UUNT] ter zagotavljanja, da enotna narava znamk Skupnosti ni razvrednotena; ker bodo pravila, ki jih vsebuje […] konvencija [z dne 27. septembra 1968] o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju odločb v civilnih in gospodarskih zadevah [(UL 1972, L 299, str. 32, v nadaljevanju: Bruseljska konvencija)], veljala za vsa dejanja v pravu znamk Skupnosti, razen če ta uredba od teh pravil odstopa“.

4 Člen 9 te uredbe, naslovljen „Pravice iz znamke Skupnosti“, v odstavkih 1 in 3 določa:

„1. Znamka Skupnosti daje imetniku izključne pravice. Imetnik ima pravico preprečiti vsem tretjim osebam, ki nimajo njegovega soglasja, da v gospodarskem prometu uporabljajo:

(a) katerikoli znak, ki je enak znamki Skupnosti za označevanje blaga ali storitev, enakih tistim, za katere je registrirana znamka Skupnosti;

(b) katerikoli znak, pri katerem zaradi enakosti ali podobnosti znamki Skupnosti in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, označenih z znamko Skupnosti in znakom, obstaja verjetnost zmede v javnosti; verjetnost zmede vključuje verjetnost povezovanja med znakom in znamko;

(c) katerikoli znak, enak ali podoben znamki Skupnosti za blago ali storitve, ki niso podobni tistim, za katere je registrirana znamka Skupnosti, če ima slednja ugled v Skupnosti in če uporaba tega znaka brez upravičenega razloga izkorišča ali škoduje razlikovalnemu značaju ali ugledu znamke Skupnosti.

[…]

3. Pravice iz znamke Skupnosti učinkujejo proti tretjim osebam od dneva objave registracije znamke. Ustrezno nadomestilo pa se lahko zahteva za dejanja, do katerih pride po datumu objave prijave znamke Skupnosti, ki bi bile po objavi registracije znamke prepovedane na podlagi te objave. Sodišče, ki mu je primer dodeljen, ne sme meritorno odločati o zadevi, dokler registracija ni objavljena.“

5 Člen 14(2) navedene uredbe določa:

„Ta uredba ne preprečuje tožb, povezanih z znamko Skupnosti po zakonodaji držav članic, zlasti v zvezi s civilnopravno odgovornostjo in nelojalno konkurenco.“

6 Člen 90 Uredbe št. 40/94, naslovljen „Uporaba Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju“, določa:

„1. Razen če ni v tej uredbi drugače določeno, se [Bruseljska konvencija,] dopolnjena s Konvencijami o pristopu k tej konvenciji v državah, ki pristopajo k Evropskim skupnostim, pri čemer je celotna Konvencija in vse pristopne konvencije v nadaljnjem besedilu ‚Konvencija o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju‘, uporabljajo za postopke, povezane z znamkami Skupnosti, pa tudi za postopke, povezane s hkratnimi in zaporednimi postopki na podlagi znamk Skupnosti in nacionalnih znamk.

2. V primeru postopkov glede tožb in zahtev iz člena 92:

(a) členi 2, 4, 5(1), (3), (4) in (5) ter člen 24 Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju se ne uporabljajo,

[…]“

7 Člen 91(1) navedene uredbe določa:

„Države članice na svojem ozemlju določijo kar najmanjše število nacionalnih sodišč prve in druge stopnje, v nadaljnjem besedilu ‚sodišč za znamko Skupnosti‘, ki so pristojna za izvajanje nalog po tej uredbi.“

8 Člen 92 iste uredbe, naslovljen „Pristojnost v zvezi s kršitvami in veljavnostjo“, določa:

„Sodišča za znamko Skupnosti imajo izključno pristojnost:

(a) pri vseh tožbah glede kršitve in – če so po nacionalni zakonodaji dovoljene – tožb[ah], kjer grozi nevarnost kršitve v zvezi z znamkami Skupnosti;

(b) pri tožbah za ugotovitev nekršitev, če so po nacionalni zakonodaji dovoljene;

(c) pri vseh tožbah, ki so bile vložene kot posledica dejanj iz člena 9(3), drugi stavek;

(d) pri nasprotnih tožbah za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti v skladu s členom 96.“

9 Člen 93 Uredbe št. 40/94, naslovljen „Mednarodna sodna pristojnost“, določa:

„1. Ob upoštevanju določb te uredbe, pa tudi vseh določb Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju, ki se uporabljajo na podlagi člena 90, se postopek v zvezi s tožbami in zahtevki iz člena 92 začne pred sodiščem države članice, v kateri ima toženec stalno prebivališče, oziroma, če nima stalnega prebivališča v nobeni državi članici, v državi, kjer ima podjetje.

2. Če toženec nima niti stalnega prebivališča niti podjetja v nobeni državi članici, se takšen postopek začne pred sodiščem v državi članici, v kateri ima stalno prebivališče tožnik, oziroma v primeru, da nima stalnega prebivališča v nobeni državi članici, tam, kjer ima podjetje.

3. Če niti toženec niti tožnik nimata stalnega prebivališča ali podjetja v državi članici, se takšen postopek začne pred sodiščem države članice, kjer ima svoj sedež [UUNT].

[…]

5. Postopek v zvezi s tožbami in zahtevki iz člena 92, z izjemo tožb za ugotovitev nekršitve znamke Skupnosti, se lahko začne tudi pred sodiščem države članice, v kateri je bilo izvršeno ali je grozila nevarnost da bo izvršeno dejanje kršitve ali v kateri je bilo izvršeno dejanje v smislu člena 9(3), drugi stavek.“

10 Člen 94 navedene uredbe, naslovljen „Stvarna pristojnost“, v odstavku 2 določa:

„Sodišče za znamke Skupnosti, ki je pristojno po členu 93(5), je pristojno le za dejanja, ki so bila izvršena ali za katera grozi nevarnost da se bodo izvršila na območju države članice, kjer se to sodišče nahaja.“

Uredba št. 44/2001

11 Iz uvodne izjave 2 Uredbe št. 44/2001 je razvidno, da je v interesu nemotenega delovanja notranjega trga njen namen izvajanje „določb za poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah ter za poenostavitev formalnosti, s ciljem hitrega in enostavnega priznanja ter izvršitve sodnih odločb držav članic, ki jih zavezuje ta uredba […]“.

12 V uvodnih izjavah 11, 12 in 15 te uredbe je navedeno:

„(11) Pravila o pristojnosti morajo biti čimbolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca, pri čemer mora taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta pravde ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. Da bi postala skupna pravila preglednejša in da ne pride do kolizije pristojnosti je treba stalno prebivališče pravne osebe opredeliti kot avtonomen koncept.

(12) Poleg stalnega prebivališča toženca mora obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom, ali ki je v interesu ustreznosti sodnega varstva.

[…]

(15) V interesu ustreznega sodnega varstva je treba čimbolj zmanjšati možnost sočasnih postopkov in zagotoviti, da v dveh državah članicah niso izdane nezdružljive sodne odločbe […].“

13 Pravila o pristojnosti so navedena v poglavju II navedene uredbe, in sicer v členih od 2 do 31.

14 V istem poglavju II oddelek 1, naslovljen „Splošne določbe“, vsebuje člen 2, katerega odstavek 1 določa:

„Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.“

15 Člen 3(1) Uredbe št. 44/2001, ki je uvrščen v isti oddelek, določa:

„Osebe s stalnim prebivališčem v državi članici so lahko tožene pred sodišči druge države članice samo na podlagi pravil, opredeljenih v oddelkih od 2 do 7 tega poglavja.“

16 Člen 5, točka 3, navedene uredbe v oddelku 2 poglavja II te uredbe, naslovljenem „Posebna pristojnost“, določa:

„Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena v drugi državi članici:

[…]

(3) v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti pred sodišči kraja, kjer je prišlo ali kjer grozi škodni dogodek.“

17 Členom 68(2) te uredbe določa:

„V obsegu, v katerem ta uredba med državami članicami nadomešča določbe Bruseljske konvencije, se vsako sklicevanje na to konvencijo razume kot sklicevanje na to uredbo.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

18 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da družba Coty Germany s sedežem v kraju Mayence (Nemčija) proizvaja in distribuira parfume in kozmetične izdelke. Je imetnica pravic, ki izhajajo iz (črno-bele) tridimenzionalne znamke Skupnosti št. 003788767, ki predstavlja stekleničko in je registrirana za parfumerijske izdelke.

19 Družba Coty Germany v barvni in z napisom označeni steklenički, oblikovani po znamki Skupnosti, trži ženski parfum, imenovan „Davidoff Cool Water Woman“.

20 Družba First Note s sedežem v kraju Oelegem (Belgija) se ukvarja s prodajo parfumov na debelo. Januarja 2007 je parfum, imenovan „Blue Safe for Women“, prodala Stefanu P. Warenhandlu (v nadaljevanju: Stefan P.), ki ima poslovni sedež v Nemčiji. Iz predložitvene odločbe je razvidno, da mu je družba First note proizvode dobavila v Belgiji, nato pa jih je prodajal na nemškem ozemlju.

21 Družba Coty Germany je zoper družbo First note vložila tožbo, v kateri je trdila, da to, da ta družba distribuira navedeni parfum v steklenički, podobni tej, katere upodobitev je predmet zgoraj navedene znamke, pomeni kršitev znamke, nedopustno primerjalno oglaševanje in nelojalno posnemanje.

22 Ta tožba je bila zavrnjena tako na prvi kot na drugi stopnji. V drugostopenjski sodbi je bilo ugotovljeno, da nemška sodišča nimajo mednarodne pristojnosti. Družba Coty Germany je pri Bundesgerichtshof vložila zahtevo za revizijo. V utemeljitev te zahteve se sklicuje na znamko Skupnosti št. 003788767 in na dejstvo, da so v zakonu o preprečevanju nelojalne konkurence taka poslovna ravnanja prepovedana, ter se, podredno, če bi bila taka kumulacija zahtevkov izključena, na prvem mestu sklicuje na znamko Skupnosti, na drugem mestu pa na nemški zakon o preprečevanju nelojalne konkurence.

23 V teh okoliščinah je Bundesgerichtshof prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba člen 93(5) Uredbe […] št. 40/94 razlagati tako, da je bilo dejanje kršitve izvršeno v državi članici (država članica A) v smislu [navedene določbe], če dejanje v drugi državi članici (država članica B) pomeni udeležbo pri kršitvi, storjeni v prvi državi članici (država članica A)?

2. Ali je treba člen 5, točka 3, Uredbe […] št. 44/2001 razlagati tako, da je do škodnega dogodka prišlo v državi članici (država članica A), če je bil delikt, ki je predmet postopka ali zaradi katerega je mogoče uveljavljati zahtevke, storjen v drugi državi članici (država članica B) in pomeni udeležbo pri deliktu (glavno dejanje), izvršenem v prvi državi članici (država članica A)?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

24 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je pojem „[ozemlje] države članice, v kateri je bilo izvršeno […] dejanje kršitve“ iz člena 93(5) Uredbe št. 40/94 treba razumeti tako, da so, če ponarejeni proizvod, ki je bil prodan ali dobavljen na ozemlju neke države članice, pridobitelj nato proda na ozemlju druge države članice, sodišča zadnjenavedene države članice na podlagi navedene določbe pristojna za odločanje o tožbi zaradi kršitve zoper prvega prodajalca, ki sam ni deloval v državi članici sodišča, ki odloča o zadevi.

25 Kot je razvidno iz predložitvene odločbe, se predložitveno sodišče sprašuje, ali je pojem „[ozemlje] države članice, v kateri je bilo izvršeno […] dejanje kršitve“, uporabljen v členu 93(5) Uredbe št. 40/94, treba razlagati enako kot pojem „kraj, kjer je prišlo do škodnega dogodka“ iz člena 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001.

26 V zvezi s tem je treba navesti, da je kljub načelni uporabi Uredbe št. 44/2001 za sodne postopke v zvezi z znamko Skupnosti uporaba nekaterih določb te uredbe za postopke, ki se začnejo na podlagi tožb iz člena 92 Uredbe št. 40/94, na podlagi člena 90(2) zadnjenavedene uredbe izključena.

27 Zaradi te izključitve pristojnost sodišč za znamke Skupnosti za odločanje o tožbah iz člena 92 Uredbe št. 40/94, določena v členu 91(1) te uredbe, izhaja iz pravil, ki so določena neposredno v navedeni uredbi in ki so, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 36 sklepnih predlogov, *lex specialis* glede na pravila, urejena v Uredbi št. 44/2001.

28 Natančneje, na podlagi člena 90(2) Uredbe št. 40/94 v povezavi s členom 92 te uredbe je uporaba člena 5(3) Bruseljske konvencije, ki mu ustreza člen 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001, za tožbe glede kršitve znamke Skupnosti izrecno izključena.

29 V zvezi s tem je treba navesti, da je v členu 93 Uredbe št. 40/94 predvidenih več mednarodnih pristojnosti.

30 Zlasti je v členu 93(5) Uredbe št. 40/94 določena pristojnost sodišč države članice, na ozemlju katere je bilo izvršeno dejanje kršitve ali je obstajala nevarnost, da bo izvršeno.

31 Kar zadeva razlago navedenega člena 93(5), je glede na navedbe v točkah 27 in 28 te sodbe treba pojem „[ozemlje] države članice, v kateri je bilo izvršeno ali je grozila nevarnost, da bo izvršeno dejanje kršitve“ iz te določbe treba razlagati neodvisno od pojma „kraj, kjer je prišlo ali kjer grozi škodni dogodek“ iz člena 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001.

32 Zato dvojnost naveznih okoliščin, in sicer kraja vzročnega dejanja in kraja nastanka škode, ki je bila priznana v sodni praksi Sodišča v zvezi s členom 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 (glej sodbi Bier, 21/76, EU:C:1976:166, točka 19, in nazadnje, Kainz, C-45/13, EU:C:2014:7, točka 23 in navedena sodna praksa), ne more samodejno veljati za razlago pojma „[ozemlje] države članice, v kateri je bilo izvršeno ali je grozila nevarnost, da bo izvršeno dejanje kršitve“ iz člena 93(5) Uredbe št. 40/94.

33 Za ugotovitev, ali avtonomna razlaga zadnjenavedene določbe vseeno vodi do priznanja take dvojnosti naveznih okoliščin, je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča upoštevati ne samo besedilo navedene določbe, temveč tudi njen kontekst in cilje.

34 Kar zadeva besedilo člena 93(5) Uredbe št. 40/94, je iz pojma „[ozemlje] države članice, v kateri je bilo izvršeno […] dejanje kršitve“ razvidno, kot je navedel generalni pravobranilec v točki 31 sklepnih predlogov, da ta navezna okoliščina zadeva aktivno ravnanje storilca te kršitve. Zato se navezna okoliščina, predvidena s to določbo, nanaša na ozemlje države članice, v kateri se je dogodek, ki je povzročil kršitev, zgodil ali obstaja nevarnost, da se bo zgodil, ne pa na ozemlje države članice, v kateri so nastale posledice navedene kršitve.

35 Navesti je treba tudi, da bi bila sodna pristojnost v skladu s členom 93(5), ki bi temeljila na kraju, v katerem so nastale posledice domnevne kršitve, v nasprotju z besedilom člena 94(2) te uredbe, ki pristojnost sodišč za znamke Skupnosti iz tega člena 93(5) omejuje na dejanja, ki so bila izvršena ali za katera obstaja nevarnost, da se bodo izvršila na območju države članice, v kateri je sodišče, ki odloča o zadevi.

36 Poleg tega, kot je navedel generalni pravobranilec v točkah 28 in 29 sklepnih predlogov, tako nastanek kot tudi kontekst Uredbe št. 40/94 potrjujeta, da je zakonodajalec Unije želel določiti izjemo od pravila o pristojnosti iz člena 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001, zlasti zaradi nezadostnosti tega pravila za reševanje posebnih težav v zvezi s kršitvijo znamke Skupnosti.

37 Zato je sodno pristojnost na podlagi člena 93(5) Uredbe št. 40/94 mogoče priznati le sodiščem za znamke Skupnosti države članice, na ozemlju katere je tožena stranka storila domnevno nezakonito dejanje.

38 Glede na zgoraj navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba pojem „[ozemlje] države članice, v kateri je bilo izvršeno […] dejanje kršitve“ iz člena 93(5) Uredbe št. 40/94 razumeti tako, da – če ponarejeni proizvod, ki je bil prodan ali dobavljen na ozemlju neke države članice, pridobitelj nato proda na ozemlju druge države članice – ta določba ne omogoča določitve sodne pristojnosti za odločanje o tožbi zaradi kršitve zoper prvega prodajalca, ki sam ni deloval v državi članici sodišča, ki odloča o zadevi.

Drugo vprašanje

39 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da v primeru zatrjevanega nedopustnega primerjalnega oglaševanja in nelojalnega posnemanja znaka, varovanega z znamko Skupnosti, ki sta prepovedana z zakonom o preprečevanju nelojalne konkurence, ki velja v državi članici sodišča, ki odloča o zadevi, ta določba omogoča določitev sodne pristojnosti za odločanje o tožbi zaradi ugotovitve odgovornosti na podlagi navedenega nacionalnega zakona, vloženi proti domnevnemu kršitelju, ki ima sedež v drugi državi članici in za katerega se zatrjuje, da je v tej državi storil domnevno kršitev.

40 V zvezi s tem je treba navesti, da člen 14(2) Uredbe št. 40/94 izrecno določa, da se tožbe, povezane z znamko Skupnosti, lahko vložijo na podlagi zakonodaje držav članic, zlasti v zvezi s civilnopravno odgovornostjo in nelojalno konkurenco.

41 Te tožbe ne spadajo v okvir pristojnosti sodišč za znamke Skupnosti. Pristojnost za odločanje o takih tožbah torej ni urejena z Uredbo št. 40/94. Zato je pristojnost za odločanje o tožbah, ki temeljijo na nacionalnem zakonu o preprečevanju nelojalne konkurence, treba določiti na podlagi določb Uredbe št. 44/2001.

42 Torej se za zahtevek, ki temelji na kršitvi nacionalnega zakona o preprečevanju nelojalne konkurence, člen 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 uporablja za določitev sodne pristojnosti sodišča, ki odloča o zadevi.

43 V zvezi z razlago člena 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 je treba najprej navesti, da se morajo določbe te uredbe razlagati avtonomno, ob upoštevanju njene sistematike in ciljev (sodba Melzer, C-228/11, EU:C:2013:305, točka 22 in navedena sodna praksa).

44 Le z odstopanjem od temeljnega načela o dodelitvi pristojnosti sodiščem države članice, na ozemlju katere ima tožena stranka stalno prebivališče, določenega v členu 2(1) Uredbe št. 44/2001, je v poglavju II, oddelek 2, te uredbe določenih nekaj posebnih pristojnosti, med katerimi je tista iz člena 5, točka 3, navedene uredbe (sodba Melzer, EU:C:2013:305, točka 23).

45 Ker je pristojnost sodišč kraja, v katerem je prišlo do škodnega dogodka ali v katerem obstaja nevarnost za nastanek škodnega dogodka, posebno pravilo o pristojnosti, ga je treba razlagati restriktivno, zato razlaga zunaj primerov, ki jih izrecno določa navedena uredba, ni dopustna (sodba Melzer, EU:C:2013:305, točka 24).

46 Še vedno pa se izraz „kraj, kjer je prišlo ali kjer grozi škodni dogodek“ iz člena 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 nanaša tako na kraj, v katerem je nastala škoda, kot tudi na kraj vzročnega dogodka, zaradi katerega je ta škoda nastala, tako da je tožena stranka lahko po izbiri tožeče stranke tožena pred sodiščem enega ali drugega kraja (sodba Melzer, EU:C:2013:305, točka 25).

47 V zvezi s tem v skladu z ustaljeno sodno prakso pravilo o pristojnosti, določeno v členu 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001, temelji na obstoju posebno tesne zveze med sporom in sodišči kraja, v katerem je prišlo do škodnega dogodka ali v katerem obstaja nevarnost za nastanek škodnega dogodka, ki opravičuje podelitev pristojnosti tem sodiščem zaradi učinkovitosti sodstva in načela ekonomičnosti postopka (sodba Melzer, EU:C:2013:305, točka 26).

48 Ker mora opredelitev ene od naveznih okoliščin, ki jih priznava sodna praksa, navedena v točki 46 te sodbe, omogočati določitev pristojnosti sodišča, ki je objektivno najprimernejše za presojo, ali so predpostavke odgovornosti tožene stranke izpolnjene, je lahko zadeva veljavno predložena samo sodišču, z območjem katerega je povezana upoštevna navezna okoliščina (glej v tem smislu sodbi Folien Fischer in Fofitec, C-133/11, EU:C:2012:664, točka 52, in Melzer, EU:C:2013:305, točka 28).

49 Glede kraja vzročnega dogodka je iz predložitvene odločbe razvidno, da se za več storilcev domneva, da so povzročili domnevni škodni dogodek, in da je družba First Note, ki je edina tožena stranka v sporu o glavni stvari, delovala samo v Belgiji in torej zunaj območja pristojnosti sodišča, pred katerim je bila tožena.

50 Kot pa je Sodišče že presodilo, v okoliščinah, v katerih je med več domnevnimi povzročitelji zatrjevane škode tožen samo eden, in sicer pred sodiščem, na območju pristojnosti katerega ni deloval, ni mogoče šteti, da je do vzročnega dogodka prišlo na območju pristojnosti tega sodišča v smislu člena 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 (glej sodbo Melzer, EU:C:2013:305, točka 40).

51 Zato člen 5, točka 3, navedene uredbe ne omogoča, da se sodna pristojnost za odločanje o tožbi zaradi ugotovitve odgovornosti, ki temelji na zakonu o preprečevanju nelojalne konkurence, ki velja v državi članici sodišča, ki odloča o zadevi, vloženi proti enemu od domnevnih povzročiteljev škode, ki ni deloval na območju pristojnosti sodišča, ki odloča o zadevi, določi na podlagi kraja vzročnega dogodka (glej zgoraj navedeno sodbo Melzer, EU:C:2013:305, točka 41).

52 Vendar predložitveno sodišče v obravnavani zadevi – drugače kot v zadevi, v kateri je bila izdana sodba Melzer (EU:C:2013:305) – vprašanja ni omejilo na razlago člena 5, točka 3, navedene uredbe zgolj glede določitve pristojnosti nemških sodišč na podlagi kraja vzročnega dogodka, s katerim je nastala domnevna škoda.

53 Zato je treba preučiti, ali v okoliščinah, kot so te v zadevi v glavni stvari, v katerih je več povzročiteljev domnevne škode delovalo v različnih državah članicah, člen 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 omogoča, da se na podlagi kraja nastanka škode določi pristojnost sodišč države članice za odločanje o tožbi zaradi ugotovitve odgovornosti, ki temelji na zakonu o preprečevanju nelojalne konkurence, ki velja v tej državi članici sodišča, ki odloča o zadevi, vloženi zoper enega od domnevnih povzročiteljev škode, ki ni deloval na območju sodišča, ki odloča o zadevi.

54 V skladu z ustaljeno sodno prakso je kraj nastanka škode kraj, v katerem je dejanje, na katerem temelji deliktna ali kvazideliktna odgovornost, povzročilo škodo (glej sodbo Zuid-Chemie, C-189/08, EU:C:2009:475, točka 26).

55 V zvezi s škodo, ki je posledica posega v pravico intelektualne in poslovne lastnine, je Sodišče pojasnilo, da je nastanek škode v določeni državi članici pogojen s tem, da se v tej državi varuje pravica, katere kršitev se zatrjuje (glej sodbi Wintersteiger, C-523/10, EU:C:2012:220, točka 25, in Pinckney, C-170/12, EU:C:2013:635, točka 33).

56 To zahtevo je mogoče prenesti na primere, ki zadevajo varstvo take pravice na podlagi nacionalnega zakona o preprečevanju nelojalne konkurence.

57 Zato je treba ugotoviti, da se v okoliščinah, kot so te v zadevi v glavni stvari, spor o kršitvi navedenega zakona lahko sproži pred nemškimi sodišči, kadar je ravnanje, storjeno v drugi državi članici, povzročilo ali se z njim tvega povzročitev nastanka škode na območju sodišča, ki odloča o zadevi.

58 V zvezi s tem mora sodišče, ki odloča o zadevi, na podlagi elementov, s katerimi razpolaga, presoditi, v kolikšni meri je prodaja parfuma, imenovanega „Blue Safe for Women“, Stefanu P., ki je bila opravljena na belgijskem ozemlju, lahko kršila določbe nemškega zakona o preprečevanju nelojalne konkurence in je s tem lahko povzročila nastanek škode na območju tega sodišča.

59 Glede na zgornje ugotovitve je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da v primeru zatrjevanega nedopustnega primerjalnega oglaševanja in nelojalnega posnemanja znaka, varovanega z znamko Skupnosti, ki sta prepovedana z zakonom o preprečevanju nelojalne konkurence, ki velja v državi članici sodišča, ki odloča o zadevi, ta določba ne omogoča določitve sodne pristojnosti navedene države članice na podlagi kraja vzročnega dogodka nastanka škode, ki je nastala zaradi kršitve tega zakona, kadar tisti od domnevnih povzročiteljev škode, ki je v njej tožen, v njej ni sam deloval. Nasprotno pa navedena določba v takem primeru omogoča, da se iz naslova kraja nastanka škode določi sodna pristojnosti za odločanje o tožbi zaradi ugotovitve odgovornosti na podlagi navedenega nacionalnega zakona, vloženi proti osebi s sedežem v drugi državi članici, za katero se zatrjuje, da je v tej drugi državi storila dejanje, ki je povzročilo ali s katerim se tvega povzročitev škode na območju sodišča, ki odloča o zadevi.

Stroški

60 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

1. **Pojem „[ozemlje] države članice, v kateri je bilo izvršeno […] dejanje kršitve“ iz člena 93(5) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti je treba razumeti tako, da – če ponarejeni proizvod, ki je bil prodan ali dobavljen na ozemlju neke države članice, pridobitelj nato proda na ozemlju druge države članice – ta določba ne omogoča določitve sodne pristojnosti za odločanje o tožbi zaradi kršitve zoper prvega prodajalca, ki sam ni deloval v državi članici sodišča, ki odloča o zadevi.**

2. **Člen 5, točka 3, Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da v primeru zatrjevanega nedopustnega primerjalnega oglaševanja in nelojalnega posnemanja znaka, varovanega z znamko Skupnosti, ki sta prepovedana z zakonom o preprečevanju nelojalne konkurence (Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb), ki velja v državi članici sodišča, ki odloča o zadevi, ta določba ne omogoča določitve sodne pristojnosti navedene države članice na podlagi kraja vzročnega dogodka nastanka škode, ki je nastala zaradi kršitve tega zakona, kadar tisti od domnevnih povzročiteljev škode, ki je v njej tožen, v njej ni sam deloval. Nasprotno pa navedena določba v takem primeru omogoča, da se iz naslova kraja nastanka škode določi sodna pristojnosti za odločanje o tožbi zaradi ugotovitve odgovornosti na podlagi navedenega nacionalnega zakona, vloženi proti osebi s sedežem v drugi državi članici, za katero se zatrjuje, da je v tej drugi državi storila dejanje, ki je povzročilo ali s katerim se tvega povzročitev škode na območju sodišča, ki odloča o zadevi.**

Podpisi